Жанна ВЕРЫЧ, в. Пінкавічы, Пінскі раён

Крыж у Вішавічах

Паданне раскажу для вас адно.
Было гэта даўным-даўно…
Пакутавала кожная хаціна:
Бо гінула ўсякая скаціна.
Падзёж жывёлы ў вёсках
пракаціўся,
І на падворку кожным
прыпыніўся.
Марнелі дзеці без кароўкі,
Слабелі, як ад галадоўкі.
Пра тваражок пазабывалі,
Ды маслабойкі пуставалі.
А без каня ды без вала
Зусім не ўявіць сяла.
Хутка запасы знікнуць хлеба…
Жанкі маліліся да неба!

Пачута Богам усё было!
З'явіўся старац у сяло.
Каб мор жывёлы прыпыніць,
За ночку крыж сказаў зрабіць.
Яшчэ параіў воін Божы
Саткаць за ноч ручнік
прыгожы,
Павесіць ранкам на крыжы
З малітвай: «Божа, памажы!»
Памехаю была прычына:
За ночку выткаць –
немагчыма.
Аднак Марыя, вішаўлянка,
Узялася, выткала да ранку.

Паўстаў уранку крыж дубовы.
На ім – ручнік прыгожы, новы.
Той старац нездарма з'явіўся,
Падзеж скаціны прыпыніўся!

Стаіць да гэтых аж часін
Аб тых падзеях напамін.
Праўда, жалезны, не дубовы,
…А гэта ўжо – аповед новы…